

*Whosoever would be a man must be a
nonconformist'*

Ralph Waldo Emerson

De koster is een ‘kloodzak’

Niels Jan Bokkinga

Uitgever : Singel Uitgeverijen: Brave New Books
Plaats : Amsterdam
ISBN : 9789464184389
Uitgave: : 4e herziene druk 2021

Copyright © 2021 N.J.Bokkinga
Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

Schilderles.....	6
Teamavond	14
Pee Cee privé.....	20
Zelf.....	26
Pi de kannibaal	30
Chiro	36
Konijn.....	43
Crematie	50
De koster is een ‘kloodzak’	59
Reorganisatie.....	64
Basisschool.....	72
Annettes ring	81
Date.....	90
Koorrepetitie	96
Auto	105
Voorzitter.....	110
Idealist	116
Passie	123
Kist.....	131
Integraal.....	140
Yoga.....	150
Badminton	156
Moeders.....	161
Klassiek	169
Pubquiz	175

Zeilen..... 179

Schilderles

Dirk zijn ouders schilderden beide. Pa, onwetend van het bestaan van antidepressiva, kwastte vaak tot diep in de nacht tijdens frequent voorkomende als neerslachtig ervaren herfst- en winterperiodes. Meestal deed enige ontevredenheid over details op het doek hem weer uit bed stappen om opnieuw de Sisyfus worsteling aan te gaan met het beoogde tafereel. Het omringende duister vond bij dit nachtelijk omzwerven veelal zijn weerspiegeling in de doeken, zwarte vlakken met her en der een hopeloos verdwaalde lichtvlek.

Zijn moeder was vanuit het lege nestgevoel als een bezetene op de bloemetjes van de volksschilderkunst gedoken. Hij herinnerde zich de vele markten waarop zij vreugdevol haar vaardigheden en producten etaleerde, de euforische demonstraties in musea, de overal aanwezige terpentijnlucht in huis en het wiebelige schildertafeltje wat hij in de krappe kamer blijvend per ongeluk aanstootte.

Hij herinnerde zich ook de vele boeren die hun boerderij op melkbussen geschilderd wilden hebben met daar omheen een karrenvracht aan bloemetjesbagger. Zo'n systematisch verwaarloosde bus moest eerst minimaal drie maal geschuurd en geverfd worden voordat ook maar enige verfspat erop plakken bleef. Een karwei dat met een strakke glimlach geacht werd integraal deel uit te maken van de povere financiële deal. Mede uit sociale dorpsdwang werden de verroeste melkbussen altijd onderdanig lachend ingenomen. Pa glimlachte er wat minder om,

oefende altijd hartstochtelijk op achteruitbidden als hij weer eens geconfronteerd werd met zo'n boerig verroest exemplaar. Het bloemetjesfanatisme van mams nam op een gegeven moment heftige vormen aan. Bijna alles wat ze tegenkwam veranderde door haar toverstafkwast spontaan in volksschilderkunst. Uit voorzorg parkeerde hij zijn oude Renault al een straat verder. Dat een sticker met de afkorting Frl op zijn auto bij het parkeren op het kazerneplein al drie uit domheid geïnspireerde deuken had opgeleverd was nog daaraantoe. Zijn vrees was dat enige bloemetjes op zijn blik op het militaire parkeerterrein zou aanzetten tot nog iets grotere verbouwingen...

Na de dood van zijn ouders beklom hem onverwacht enige bewondering voor hun schilderprestaties. Dit mede omdat na het overlijden van zijn moeder een museum serieus belangstelling had gehad voor de vele beschilderde objecten en haar bibliotheek. Een bibliotheek die bestond uit een verzameling artikelen ontstaan door 30 jaar lang fanatiek uit binnen- en buitenland artikelen opgevraagd te hebben over deze volksschilderkunst. Een schat aan informatie voor een museum. Hij had het materiaal graag verstrekt, op zolder had het toch geen functie.

Toen een kwart eeuw later zijn eigen kinderen bijna ongemerkt zijn huis ontvolkt hadden stond hij op een dag zomaar doelloos voor het raam te staren. Eerst maar wat huishoudelijk werk doen dan. Na het stofzuigen, vaatwasser uitruimen en konijn van vreten voorzien stond hij ineens weer voor het raam te kijken. Wel verdomme, sta ik hier alweer. Ineens kwam het besef boven: dit kan niet waar zijn, verveelde hij zich? Hmmm, een hobby nodig? Maar wat dan? Dingen verzamelen die toch niet in zijn kist zouden passen en door derden meedogenloos aan grofvuil of container toevertrouwd zouden worden? Laat maar. Sporten? Hij voorzag een hausse aan declaraties bij de ziektekostenverzekeraar met het oog op zijn fysieke constructie, ook niks dus. Peinzend

over de mogelijkheden viel zijn oog ineens op het schilderij van zijn vader: drie hysterisch galopperende paarden, wentelend in dikke lagen olieverf. Dat was het, dat zou hij ook proberen! Schilderles was dan wel geboden.

Een maand later zat hij op schilderles. Bij een mevrouw bij wie hij al eerder een paar tekenlessen gevolgd had. Het atelier werd verder bevolkt door nog een achttal cursisten. Al bij het voorstellen kreeg hij een dwingend gedetailleerd beeld aangereikt van hun talenten. Sommigen hadden slechts 15 minuten nodig om zichzelf te behangen en te behagen met succesvolle projecten en schilderijen vanaf prenatale conceptie tot de huidige rimpelfase. En dan afronden met ‘het is zo maar een kleine greep uiteraard’. Hij had dit narcistische circus na 1 minuut al gehad en mijmerde ondertussen wat over beroemd worden. Wanneer wordt je als kunstenaar nu beroemd? Na enig overdenken wist hij het. Je begon met getrouw de natuur na te schilderen. Na enige tentoonstellingen ga je over naar expressionistische kunst. Ondertussen moest je zorgen structureel in het nieuws te blijven door pr-effectief opvallend vreemd te gaan met een bekende persoonlijkheid of met 3 buurvrouwen tegelijk in een Anton Heyboer achtige constructie. Door het steeds bonter te maken zowel op het doek als in het leven kon je uiteindelijk voor een paar bewust nonchalante kwaststreken grof geld vragen. ‘Dirk?’, klonk het ineens onverbiddelijk. Shit, wat moest hij zeggen? Fanatiek zocht hij om woorden maar vond ze niet. Hij besloot de zelfverheerlijking maar te bestrijden, met een understatement. Krampachtig produceerde hij: ‘Ik ben Dirk en de natuur tekenen lijkt mij leuk ook al heb ik dat op de kleuterschool voor het laatst gedaan en daar mijn verdiende straf voor gekregen’. Zijn biografie was hiermee blijkbaar net wat te bot neergezet, de cursusleidster vulde maar snel aan met ‘ja Dirk is al eens eerder bij mij geweest en toen hebben we ... ‘.

Bij de eerste opdracht begon eerst het zenuwslopende tekenen. Alle zelfverklaarde grootmeesters keken inmiddels met een schuin oog naar hem leek het wel. Een geforceerd kort kunstenaarsgesprekje met zijn buurvrouw gaf aan dat zij zich herinnerde dat de kleuterjuf haar vaak complimenten gegeven had voor haar eerste potlooduitstapjes. Dit niveau benadrukkend ploegde het zwaar belaste grafiet nu piepend voort over het veel te dure papier. Het recente overlijden van de wederhelft werd daarbij met elke potloodstreep tekenend en hardop sprekend fors bekrachtigd. Tegenover dit talent zat een ex-constructeur die met verve elke tekenopdracht binnen 1 minuut snaarstrak neerzette. Na het voltooien keek hij uitdagend om zich heen, wachtend op het logisch verdiende lovende commentaar. Zijn buurvrouw, reeds zichtbaar aangekomen in de oestrogeenvrije leeftijdsfase, schilderde haar hele leven al en onderhandelde stevig op lovend commentaar op de reeks vermoeide potloodstreken die ze betitelde als 'bruisend stilleven'. Een huisarts die al tekenend zijn encyclopedische kunstkennis dwangmatig uitstortte over de aanwezige tekenbende, produceerde vanuit een eerste opdracht onhandig een hand met een extra kootje. Een 'maar goed dat u geen chirurg bent', leverde hem een fors vijandelijke blik op. Hij hoopte maar dat de man niet weekenddienst zou hebben wanneer hij eens een keer horizontaal het Antonius Gasthuis in geschoven zou worden. Twee andere vrouwelijke cursisten, ook nadrukkelijk nabij een fysiek zichtbare afstervingsfase, hadden al heel veel tentoonstellingen gehad, hadden 'hun eigen handschrift' allang en kwamen eigenlijk meer voor hun plezier. Hij bekeek hun geriatisch aangestuurde potloodstreken eens en kon niets anders dan een strakke gelijkenis met de tekeningen uit de grotten van Lascaux constateren. Hij moest zich inhouden om ze niet de gek aan te steken met opmerkingen als 'leuk, wanneer maakt u het af?' of 'Jammer he, was het potlood net stomp?'

De cursisten bogen zich inmiddels over het tekenen van een voor dit doel effectief afgerukt grensoverschrijdend klimoptakje. Geen sinecure zo bleek uit de eerste schetsen die een gemiddelde bioloog tot determinatiewaanzin had kunnen drijven. Uit tactische overwegingen zocht de cursusleidster bij een ieder verwoed naar die ene potloodstreep die als treffend betiteld kon worden en legde daar de nadruk op. ‘Heel mooi dat boogje van dat ene blad’, ‘ja prachtig die rechte steel daar onder’, ‘zowaar al schaduw onder 1 blad zie ik hier’. Dat het niet meer was dan een wanhopig achtergebleven waas van een reeks uitgegumde grafietstrepn zei hij maar niet. Kortom, een vat vol aanmoedigen om een klas vol kleuters tot extase te brengen, hem duidelijk niet. Hij had ondertussen angstig om zich heen gekeken en geconstateerd dat zijn buurman en buurvrouw al veel verder waren dan hij. Wat deed hij daar ook. Na een angstige 15 minuten waarin zijn talent, of het gebrek daaraan, wreed werd blootgelegd volgde een instructiemoment. De cursusleidster verwoordde voorzichtig hoe het te tekenen object er ook uit had kunnen zien. Ze vergeleek daarbij de geproduceerde cursusschets voorzichtig met de iets meer effectieve technieken van de oude meesters. Ach, het zou hem worst zijn. Wat Rembrandt en zijn leerlingen tijdens een heftige tyfusaanval nog blind konden tekenen zou hij toch niet kunnen, ook al hadden ze zijn hand daarbij vastgehouden.

Hij was later veel vergeten van deze lessen, herinnerde zich alleen nog dat wanneer je iets op de kop tekende je automatisch je interpreterfunctie uitzette en dat hielp bij het neerzetten van complexe structuren. En, verdomd dat werkte echt. Hij betwijfelde echter of dat wel bruikbaar was bij landschappen, moest hij wel iemand meenemen die hem zolang op zijn kop kon houden.

Hij parkeerde vlot zijn modieuze transportfiets bij huis. Pakte zijn tas van het stuur, deed de deur los en met een vrolijk ‘Hallo, daar ben ik weer’, begroette hij zijn vrouw. Met een verwachtingsvolle grijns vuurde die direct de vraag op hem af: ‘Hoe was het?’ Tot eigen verbazing begon hij plotseling onbedaarlijk te lachen. ‘Heb verdomme nog nooit zoveel ego’s bij elkaar gezien’, kon hij nog net hikkend uitbrengen. ‘Eerst mijn jas ophangen.’

In bloemrijke bewoordingen beschreef hij zijn medecursisten met als hoofdconclusie dat wat hem betreft een extra milieuheffing op olie- en acrylverf onmiddellijk maatschappelijk verantwoord ingevoerd kon worden. ‘Als het woord ego verdomme niet al bestond, hadden ze het vanavond goddomme uitgevonden’, gierde hij inmiddels lachend uit boven een halve liter gerstenat.

Een half jaar later was hij toch opnieuw verwachtingsvol naar een winkel gefietst om olieverf en kwasten te kopen. Na een eerste poging om een vaart vast te leggen op het krom goedkope canvasframe kwam hij erachter dat de olieverf in de diktes die hij erop smeerde waarschijnlijk de volgende eeuw al droog zou zijn. Oké, container, wat nu? Hij werd getipt dat acrylverf de oplossing zou zijn. Een afvalproduct van de verfindustrie met veel bindmiddel en weinig pigment maar, reeds droog voordat je het aan je kwast smeerde. Dat zou helpen. Met behulp van enkele goedkope probeerkwasten die gul hun varkenshaar loslieten op cruciale plekken ontstond op een dag tot zijn verbazing ineens iets wat je een landschap zou kunnen noemen. Jammer alleen dat die verward aandoende wolken minimaal drie soorten weersverwachting tegelijk lieten zien. Hmmmm, zijn handschrift? Na nog enig geëxperimenteer met een superbrede kwast produceerde hij onverwacht een groene vlek dat wel een weiland leek. Zijn enthousiasme steeg. Met een YouTube filmpje op de achtergrond om zijn kwaststreken mee te begeleiden penseelde hij er nog even een houten bruggetje bij. Nog niet helemaal echt. Hij

dwong zichzelf tot meer lef, pakte een brede kwast, doopte die in 5 kleuren verf en forceerde met grote halen naar boven een rietkraag. Nog even het water accentueren, donker bij de wal, wit en licht bij het open stuk. Yes, klaar. Jeetje, bijna YouTube echt!

‘Je kon ook niet wachten tot we zouden beginnen met schilderen he’, had de lerares hem vriendelijk toegelachen. Nee, uiteraard, had hij gedacht, tekenen kan ik niet dus wat wil je? Beetje met verf gooien is veel leuker. Onwetend van deze latente verf plak- en kwakdrang had hij inderdaad in een week een achttal panelen van kleur en van enkele redelijk objectief te herkennen objecten voorzien. Zo neerslachtig hij werd van YouTube filmpjes waar altijd perfect geschilderd werd, zo vrolijk werd hij van dit commentaar. ‘Yessss I can’, sprak hij hardop glimlachend op de fiets naar huis. Een windvlaag besloot deze hoogmoed te torpederen en verplaatste de linnen tas pedagogisch verantwoord naar de malende spaken. Een krak volgde, daar lag hij, op de grond. De creatieve 50plusser met zijn kleuterfruitsels van afvalverf. ‘Godverdomme’, kon hij nog net uitbrengen terwijl hij over zijn zere knie wreef Verdomme, hikte zijn ego van binnen nog een keer na en ineens moest ‘ie er vreselijk om lachen. Ach, hij begon gewoon opnieuw. Hij ging voortaan alleen dingen schilderen die HIJ leuk vond op een manier die HIJ leuk vond. Er werd dan in ieder geval met lol geschilderd, daar ging het toch om?

‘He opa, nog hulp nodig’, schalde door de lucht en triggerde even zijn ongenoegen. ‘Nee hoor, niet nodig’, riep hij trots en beschaamd terug, de fiets met veel moeite overeind tillend. ‘Helemaal niet, ..., ... kutwind’. Een blik op de hel van Dante in de linnen tas deed zijn humor opnieuw ontwaken. Grote lul, dacht dattie schilderen kon. Grinnikend fietste hij naar huis. Een meeuw vloog over zijn hoofd met een korst droog brood in de bek. Hij observeerde het en dacht: waar je al gelukkig mee kon

zijn. Het zette hem ertoe aan te overwegen welke hobby's nog meer leuk zouden kunnen zijn? Na de tunnel sloeg hij rechtsaf. De kersenbomen in zijn straat bloeiden, enkele doffers koerden, de geur van een brem drong zijn neus binnen, ze sloten hem schilderachtig in de armen. Eerst maar koffie.

T

eamavond

Het was vrijdagmiddag vijf uur. Vuilnisbeltachtige sporen van voorbijge schooldruktes op de trap deden denken aan een kudde gnoes op drift die na een bezoek aan Mac Donald stuitend voorbijgetrokken waren. Een schoonmaakster hing voorover op trede drie en verwijderde mechanisch het achteloos weggeworpen vuil. In de opleidingskeuken van de school liep driftig een man in een witte jas heen en weer. Ogenschijnlijk tegendraads liepen een aantal mensen het gebouw weer in. De kantine van het restaurant was fel verlicht en enige keukendecibels zochten gretig hun weg naar buiten. Door het geel geblindeerde raam kon een groep mensen als reeds historisch vergeeld ontwaard worden. Wat was er aan de hand? Wat stond er te gebeuren?

Reorganisatie had de functie van teamleider gebaard en die had vanuit zijn nieuwe status ‘zijn’ medewerkers uitgenodigd voor een hernieuwde kennismaking. Dit in de vorm van een Italiaans etentje in de opleidingskeuken van de school. Dirk had zich stil verheugd op een vastomlijnd rugleuningdiner van 7 gangen en 8 verteringswinden. Dat werd ‘em dus niet, jammer. Hij wist ook wel dat er weinig financiële ruimte was. De uitnodiging gaf echter aan dat nog een goedkoper variant de bedoeling was dan hij had kunnen dromen. De opdracht voor de obligaat gezellige avond was online namelijk vreugdevol aangekondigd met de opmerking dat men zelf alle ingrediënten meenemen moest. Men zelf gezamenlijk een maaltijd voorbereiden moest en men zelf koken, opruimen en afwassen moest ook. Het zou spontaan gezellig worden had de teamleider links en rechts reeds dwingend laten vallen. Om te voorkomen dat de heren een amper ontkiemd

slazaadje uit hun volkstuin zouden rukken voor het hoofdgerecht moest elk team de onderdelen bij elkaar zien te krijgen van 1 compleet menu-onderdeel.

Dirk had met opzet bij zijn buurman een mega winterwortel uit de tuin gehaald en had het ding nonchalant ingeleverd bij enkele vrouwelijke collega's die druk aan het groenten snijden waren. 'Asjeblijft dames, hoort er zeker bij, vooral lekker bij hete gerechten'. Uiteraard werd hem daarna door de mannen de rol van potloodventer aangemeten. Een rol die hij met verve op zich nam.

Ondersteund door Bacchus behingen de heren elkaar inmiddels met half gemeente beledigingen. Een tengere collega mocht de tutoyering droge soepstengel incasseren, een collega gezegend met een bijzettafel op buikhoogte kreeg de eretitel 'uitgezakte gehaktbal' en een kleine collega kon naar huis met de opmerking of die wrat op zijn nek misschien zijn hoofd zou kunnen zijn. Vechtbewegingen met de armen vormden daarbij het sluitstuk van bewust gezochte miscommunicatie.

Ondertussen examineerden de dames elkaars outfit op obligate zomerkleuren en niet te verhullen obesitas rondingen. De vreugde in deze groep steeg toen bleek dat een lichte welving op een juiste locatie gezien mocht worden als premature aankondiging van een nieuwe wereldburger. Kortom, de beklommen rollen hadden menig feministe tot waanzin kunnen drijven.

Toen de tijd daarvoor rijp was greep chef-kok in en maakte duidelijk dat de handjes moesten wapperen in zijn tegelkille koninkrijk. Elke groep moest NU een concreet onderdeel van het menu klaarmaken. Het hoofd tuinonderhoud kreeg wegens duidelijke fysieke en verbale aanwezigheid de rol van groepsindeler. Uit angst voor 's mans kolenschoppen vormde zich spontaan een stuurgroep basisdeeg en werkgroepen groente,

tortellini, ravioli, pesto, mini pizza's en tiramisu. Voortploeterend ontwikkelde zich daarna in elke groep een leken chef kok op basis van vermeend specialisme of grootste keukenmes. Eenmaal aan de slag legde de groep basisdeeg, voornamelijk bestaand uit roostermakers, amechtig de broodnodige kaders neer door een homp tarwemeel net zo lang te kneden tot hun nagels weer schoon waren. De werkgroep groente stond ondertussen vragend te kijken naar de groene asperges. Volgens de chef-kok hadden deze groene varianten, met een duidelijke blik naar een nieuwe teamleider, wel het licht gezien en waren ze daarom niet wit. De werkgroep tortellini stond in spraakverwarring naar hun recept te staren omdat ze alleen het woord magnetron herkenden. De inkoper was ondertussen een discussie met de chef-kok gestart waarom de ingekochte ingrediënten niet Europees aanbesteed waren. Een arboman liep rood aangelopen rond 'voorzichtig' te schreeuwen naar een ieder die meende zo nodig een groot vlijmscherp mes te moeten hanteren bij het amateuristisch verminken van de kalkoenfilet. De beste keukenstuurliu stonden ondertussen procesvertragend met een biertje in de hand collega's te veroordelen op bewuste menuverkrachting. Ook werd met genoegen her en der collegiaal vlees teamoverstijgend beknepen. Het geheel deed langzamerhand meer denken aan een Poolse landdag dan aan een poging tot bereiding van een menu door een groep ambtenaren na werktijd.

De kok stond de bereiding van de menu-onderdelen stuurs en rood aangelopen gade te slaan. Na een eerste onvrijwillige snijwond had de beste man zich gehaast om overal dwingend instructie gegeven in het gebruik van de messen. In de hoek van de keuken brak een collega ondertussen zingend de asperges met de handen doormidden. Een 'godverdomme kerel, zo doe je dat niet' vulde de lucht. De kok beende erheen. 'As je nou die dure asperges niet fatsoendelijk snijdt, garandeer ik je een anale

penetratie met een asperga olifantica uit het magazijn, jaaa'. De jolige sfeer verstarde, een dreigend gevoel van 'hij heeft ze hier misschien wel voor minder vermoord' daalde neer over de keuken.

Na enige uren intensieve begeleiding van de chef-kok ontstond geheel onverwacht iets wat de aanblik van hondenvoer leek te overstijgen. Een zucht van verlichting ging door de keuken. De tafels werden klaargemaakt en de presentatietafels gevuld. Het eten kon beginnen.

Hij gooide snel zijn bord vol met van alles wat en ging daarna gehaast naast de mooiste vrouwelijke collega zitten. De chaos aan bestekonderdelen overziende vroeg hij zich paniekerig af waarmee te beginnen. Spijken bij collega's dan maar. Netjes tagliatelle eten bleek voor hem een brug te ver. Hij knoeide een meter in het rond. Achteraf had hij gehoord dat de conciërge de volgende dag geschrokken was van de hoeveelheid rode spetters die tot in de periferie van de eetzaal waren aangetroffen. De beste man had de teamleider cynisch gevraagd of hij de boel moest afzetten met linten getuige de ogenschijnlijk gepleegde keukenmoorden. Ach, hij had leuke gesprekken kunnen voeren. De eerste conversatiedrempel naar zijn buurvrouw had hij kunnen nemen door 'per ongeluk' een brokje kalkoen op haar schoot te laten stuiteren. Het commentaar van collega's met daarin meer dan duidelijke verwijzingen naar warm vlees was niet van de lucht. 'Hinke, we trekken ons er niets van aan he', had hij laten volgen. Samen een team tegen de rest, dat moest wel een band geven had hij berekend. Ze lachte en schudde haar haar los. Hij werd warm vanbinnen, hij had haar los kunnen krijgen. Net toen hij een verdere fysieke verkenning zou inzetten klonk ineens een harde plinggg door de zaal.

De nieuwe teamleider beklom een stoel. Voor het oude jongens krentenbrood gevoel in een trui gestoken die het Leger des Heils pertinent zou weigeren. Woorden als 'geweldige avond' en team

dit en team dat doorboorden als kruisboogpijlen zijn goede humeur. Gadverdamme, dacht hij, moet 'ie de boel weer bederven. Boompje bepiest, territorium bepaald. Net of alles bewust door hem geregisseerd was, elke grap door zijn regie tot leven was gekomen. Hou je stil man of ga de politiek in.

Het werd tijd voor de zinloze uitreikingen. De kok kreeg een fantasiearm bos bloemen aangereikt voor de hulp bij het transformeren van de ingediende vodjes papier tot eetbare onderdelen. Willoos hingen enkele knoppen reeds naar beneden. In de zaal ontstonden daarover enige grappen. De kok keek triomfantelijk het publiek in, had niets door en bedankte uitgebreid voor de medewerking en de goede sfeer. Toen werd het even stil. De kok deed zijn hoofd een beetje naar beneden, kuchte, nam een aanloop en zei toen met serieuze ondertoon: 'zeg Dirk, als jij jouw familie verder belast door het te wagen nog eens te koken, geef ik je aan'. Dit gevolgd door een 'ik meen het', deed collega's brullen van het lachen. Hij kon gelukkig hier ad rem op reageren door te zeggen: 'ik ontken alles'. Collega's beloofden ondertussen gretig de Keuringsdienst van Waren in te schakelen of op bezoek te komen in de gevangenis. Kortom, het werd een vrolijke afsluiting.

Na het opruimen pakte hij zijn jas en liep nog een beetje verbijsterd weg. Wat een vakidioten die keukenboeren, op minder complexe menu's dan deze kon je ook overleven hoor. Wat was er mis met een vg-aatje? Dat vlees had hij trouwens bijzonder gevonden deze avond. Fluitend stapte hij op de fiets.

De teamleider keek inmiddels tevreden om zich heen. Zo, mooi goedkoop een teambuilding activiteit gehouden. Kon hij in het komende directie-overleg terloops laten vallen: leuke groep, kan best goed aangestuurd worden ook. Nuttige avond, goed beeld gekregen van de groep en goed om ook zo eens met elkaar te

communiceren. Hij zat voorlopig geramd op zijn nieuwe stoel.
Deed snel zijn trui uit, pakte een plastic zak, schoof haastig in zijn colbert en sloot de deur. Eerst koffie!